

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φεῖ το κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φεῖ ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. 8, —
Εξαμηνίως. . . . 4,50
Τριμηνίως. 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ φρ. χρ. 10, —
Εξαμηνίως. . . . 5,50
Τριμηνίως. 3, —

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκασίου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΠΕΛΙΟΥ (*)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΡΥΣΗ, ἡ Ἀκτίδα τοῦ ἡλίου.

ΒΟΡΕΑΣ, ὁ Ἄνεμος.

ΜΙΑ ΓΡΗΛΑ χωριάτισσα.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐξοχικὸ δρόμον ποῦ διασχίζει ἓνα δάσος. Τελειώνει ὁ χειμῶνας καὶ ἀρχίζει ἡ ἀνοιξίς. Τὰ χιόνια λυθνοῦν, τὰ πουλιά κελαδοῦν.

Ἡ ΧΡΥΣΗ εἶνε ἓνα ὥραϊο ὀλόξανθο κοριτοάκι μὲ γαλανὰ γλυκὰ μάτια. Φορεῖ κάτασπρα ρούχα καὶ σκουφάκι μὲ χρυσοῦ ἀκινυϊό. Κάθεται ἐπάνω 'ς τὸ φράκτη καὶ τρώγει ἀπὸ τὸ χιόνι ποῦ τὴν τριγυρίζει.

ΧΡΥΣΗ, μόνη: — Νὰ λοιπὸν ποῦ ξεναγυρίζω 'ς τὴ γῆ! Εἶνε τόσοσ καιρὸς ἀφ' οὗτο εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ καταπράσινο αὐτὸ δάσος! . . . Πῶς ἐπληττα καὶ—πάνω, 'ς τ' ἀπέραντα νεὰ διαστήματα! Ὁ πατέρας μου, ὁ Βασιλεῖς ὁ Ἡλῖος, ἔχει νι' ἄλλες, πολλὰς—πολλὰς

κόρες, ποῦ τὰς στέλνει νὰ ζεσταίνουν τοὺς πλανήτας του καὶ τὰ φεγγάρια του. Ἐμένα μ' ἔχει γιὰ τὴ Γῆ. Σήμερα τὸ πρωὶ μου εἶπε: «Χρυσή, πάρε τὸ φύσημά σου καὶ προσπάθησε νὰ φθάσῃς 'ς τὴ Γῆ». Πετούσα, ὅλο πετούσα: ἀπὸ τὸν Βορρὴ εἰς τὴν Ἀφροδίτη, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη εἰς τὴν Σελήνη, ἀπὸ τὴν Σελήνη εἰς τὴν Γῆ. Σὲ ὅκτω λεπτά τὸ ταξεῖδί μου τέλειωσε. Ὅταν ἐφθάσα ὅμως 'στὸν ἀέρα ποῦ κουκουλό- νει αὐτὴ τὴ σφαῖρα, εἶδα μπροστά μου σὰν ἓνα τοῖχο ἀπὸ σύννεφα πυκνά. Εἶρω ἐγὼ ποῖος τὰ κουβάλησε: ὁ μικρὸς κύριος Βορέας, ὁ ἀνεμὸς ' ποῖος ἄλλος; Τὶ παιδί, Θεέ μου, τί παιδί! Τρελλότερο δὲν ὑπάρχει οὔτε 'στὴ γῆ οὔτε 'στὸν οὐρανό! . . . Εἶδα κ' ἐπαθα ὡς νὰ τρυπήσω ἐκεῖνα τὰ σύννεφα καὶ νὰ περάσω. Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσα. Καὶ τώρα, τί ἄλλο νὰ κάμω γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Νὰ χαϊδέψω λιγάκι αὐτὴ τὴ λιποθυμισμένη λυγαριά, γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ

ξεναζήσῃ; Ἐ! μικρὴ μου λυγαριά, δὲ βαρέθηκες πιά τὸν ὕπνον; Στάσου νὰ σε κυττάξω! νὰ σε ζεστάνω! . . . Νά, νά! ὁ θυμὸς σου ἀρχισε νὰ ἐξογκώνῃ τὴ χλωρὴ φλούδιτσα σου, ἡ παγωμένη καρδιά σου ξενακτυπᾷ, καὶ 'στὸν ἀέρα μυρίζεται κάτι ποῦ προμηνᾷ τὴν ἀνοιξί. Ναι, ναι, αὐτὸ εἶνε! (Τραγουδεῖ:)

Εὐπνα καὶ μὴν χοιρᾶσαι
Καλὴ μου λυγαριά,
Σὲ λίγο χίλια θάλλῃς
Λουλούδια 'στὰ κλαριά.

Ἐγώ, ἡ Χρυσή, σὲ σφιγ-
[γώ]
Μὲς 'στὴ ζεστὴ ἀγκαλιά
Εὐπνα νὰ ἴδῃς τὸν ἥλιο,
Νὰ κούσῃς τὰ πουλιά . .
Εὐπνα!

(*) Ἴδε σημερινὴν Ἀλληγογραφίαν.

(Με χαράν :) Μπα; ξύπνησες κηλόα; Δε στώλεγα; ... Άρχισες, βλέπω, να περᾶς και βλαστούς... Μπράβο σου!... Άλλά κάθισε φρόνιμα τώρα... Άκούω ένα άσχημο κρότο... Σά μιὰ ροκάνα στίς κορφές των δένδρων. Ά! θά εἶνε ὁ Βορέας! Τη γνωρίζω ἐγὼ τὴ ροκάνα του!... Φυλάξου, γιατί ἂν σ' εὕρη στὴ μέση, σὲ μάδησε τὸ κακόπαιδο. Νάτος κηλόα!

ΒΟΡΕΑΣ, ὁ άνεμος, ἕνα πολὺ ζωηρὸ παιδί, εἰσβάλλει στὴ σκηνὴ μετὰ τὴ ροκάνα του. Τρέχει, πηδᾷ, φωνάζει, κάμνει θόρυβο μεγάλο: — Έμπερὸς καὶ γρήγορα!.. Μάρς!.. Φύλλα, κλαδιά, κουκουνάκια τῶν πεύκων, δρόμο! Μὴ στέκεσθε οὔτε σιγμὴ! Μὴν κάθασθε στὸν ἥλιο σὰν πεμπέλιδες! Δρόμο! Καλέ, τί χελώνα ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος; Έγὼ θά τὸν κάμω τώρα νὰ πάρῃ τὰ πόδια του! (Τραγουδεῖ:)

Ψηλά ψηλά στὸν οὐρανὸ
Καὶ πέρα στὸν ὠκεανὸ,
Σὲ θάλασσες καὶ σὲ στεριές
Σ' ὅλες τοῦ κόσμου τίς μεριές,
Σὰ θύελλα πετᾷτε!
Τὴ ροδοδάκτυλῃ Αὐγῇ
Ποῦ τὴ δεξιάζει ὁλ' ἡ γῆ
Νὰ εὕρετε τρεχάτε!

Μπα, μπα! τί βλέπω; Ἡ Χρυσή, ἡ βασιλοπούλα, ἡ Ἀκτίδα τοῦ ἡλίου, ἐτίμησε καὶ πάλι τὴ γῆ μετὰ τὴν εὐγενική της παρουσία; Πῶς τὰ κατάρφερες λοιπὸν νὰ περάσῃς ἀπὸ τόσα σύννεφα; Δὲν ἐφανταζόμουν, ἀλλήθεια, πῶς τὰ ροδόκλινα δακτυλάκια σου θά εἶχαν τὴ δύναμι νὰ τὰ σχίσουν!

ΧΡΥΣΗ: — Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ μὲ βλέπῃς ἐδῶ, θά πῇ πῶς τὸ κατάρθωσα. Νομίζεις πιά ὅτι ἐσὺ εἶσαι στὸν κόσμον κι' ἄλλος δὲν εἶνε! Έγὼ ὅμως γνωρίζω κάποιον ποὺ εἶνε πολὺ δυνατώτερος ἀπὸ σέ.

ΒΟΡΕΑΣ: — Ἀλήθεια; Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κάποιος, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ρωτήσω;

ΧΡΥΣΗ: — Ὁ κάποιος αὐτὸς εἶνε κάποιος. Έγώ!

ΒΟΡΕΑΣ: — Έσύ; γά, γά, γά! (Γελᾷ, πηδᾷ, κυτᾷ τὴ ροκάνα του:) Ὁχι δά! Έσύ! τί ἀστεῖο! Ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι τόσο δυνατὴ, ἔλα, ἄς πιαστοῦμε ἀπὸ τὰ δακτυλάκια καὶ ἄς ἰδοῦμε ποῖος θά τραβῇ τὸν ἄλλον ἀπάνω του.

ΧΡΥΣΗ: — Ὁχι, εὐχαριστῶ, δὲ μοῦ χρειάζεται... Θέλεις ὅμως νὰ βάλωμε ἕνα στοίχημα;

ΒΟΡΕΑΣ: — Τί στοίχημα; Δὲν ξέρεις λοιπὸν πῶς ἐγὼ ἀναποδογυρίζω τὰ μεγαλείτερα δάση;

ΧΡΥΣΗ: — Κ' ἐγὼ τὰ ξαναφέρνω στὴ θέσι τους.

Ὁ Βορέας.

ΒΟΡΕΑΣ: — Έγὼ σηκώνω ὡς ἐκεῖ πάνω εἰς μεσοῦρανα, τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ἀφρισμένα.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὰ καταιβάσω.

ΒΟΡΕΑΣ: — Έγὼ βάζω στὸ κυνήγι τὰ σύννεφα.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' ἐγὼ τὰ σκορπίζω.

ΒΟΡΕΑΣ: — Έγὼ σκεπάζω τὴ γῆ μετὰ χιόνια, ποῦ τὰ κάνω νὰ χοροπηδοῦν σὰν τρελλά.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' ἐγὼ λύνω τὰ χιόνια σου.

ΒΟΡΕΑΣ: — Έγὼ σαρόνω τὸν κόσμον.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' ἐγὼ τὸν ξαναεἰνώνω.

ΒΟΡΕΑΣ: — Σκοτώνω ἐγώ!

ΧΡΥΣΗ: — Κ' ἐγὼ δίνω ζωή!

ΒΟΡΕΑΣ: — Καλὲ ἰδέτε τί ἐγώϊσμός ποῦ τὸν ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι!

ΧΡΥΣΗ: — Ὁ δικός σου δὲν πάει παρακάτω μετὰ τὴ διαφορὰ πῶς ἐσὺ ἄδικα καυχίσεαι.

ΒΟΡΕΑΣ: — Βάζουμε στοίχημα λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε;

ΧΡΥΣΗ: — Μάλιστα. Έκεῖ πέρα, 'ς τὸ δρόμο, περνᾷ μιὰ φτωχὴ γρηούλα.

Τρέμει ἀπὸ τὸ κρύο καὶ εἶνε κουκουλωμένη μετὰ μιὰ παληόγούνα.

Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας κάμῃ τὴ γρηὴ νὰ βγάλῃ τὴ γούνα της, θά εἶνε ὁ δυνατώτερος καὶ θά κερδίσῃ τὸ στοίχημα.

ΒΟΡΕΑΣ: — Πολὺ καλά. Καὶ θά ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τραβῇ ἕνα φτερό ἀπὸ τίς φτεροῦγες τοῦ ἄλλου. Θά σὲ μαδῇσω, Χρυσή μου, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς!

ΧΡΥΣΗ: — Αὐτὸ πιά θά τὸ ἰδοῦμε! (Παρουσιάζεται ἡ ΓΡΗΑ χωριότισσα)

ΒΟΡΕΑΣ: — Έ, κυρά! Ποῦ τὴν ἐκλεψες τὴ γούνα;

Η ΓΡΗΑ: — Μὲ συμπαθαίει ἡ εὐγενία σου, μὰ ἐγὼ εἶμαι τίμια γυναῖκα. Αὐτὴ ἡ γούνα εἶνε δική μου. Τὴν ἔκαμα μετὰ τὸ τομάρι τοῦ τράγου μου, ποῦ πῆγε καὶ σκοτώθηκε μοναχός του, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, κερατίζοντας δεξιᾷ κι' ἀριστερᾷ.

ΒΟΡΕΑΣ: — Έτσι ἔ; Καλὲ τί μᾶς λές! Έγὼ δὲν τὰκούω! Διχὴ σου ἡ μὴ, θέλω τὴ γούνα. Δός μου τη! Έλα! ἂν δὲ μοῦ τὴ δώσῃς μετὰ τὸ καλὸ, θά σοῦ τὴν πάρω μετὰ τὴ βία. Καὶ θά σὲ τραν-

Ἡ γρηὴ μετὰ τὴ γούνα.

τάξω τόσο δυνατά, ποῦ θά μαδῇσῃ ὅλο τὸ μαλλί της, καὶ θά ἰδῇς τίς τοῦφες νὰ πετοῦν τριγύρω σου σὰν τὰ χιόνια. (Τὴν πιάνει.)

Η ΓΡΗΑ: — Βοήθεια! βοήθεια! Κλέφτες! ληστές!... (Σεφωνίζει:)

Χωροβύλακες!... ἐδῶ!... ΒΟΡΕΑΣ (Τὴν τρανιάζει:): — Έλα!

Μοῦ τὴ δίνεις ἡ ὄχι; Τὴ θέλω, σοῦ εἶπα, καὶ θά τὴν πάρω! Βγάλ' τη γρηγόρα! Βγάλ' τη, σοῦ λέω!

Η ΓΡΗΑ, ἀντιστάσκει: — Ὁχι! ὄχι!... Ποτέ! ὁ τράγος ἦταν δικός μου, σοῦ λέω! Ἀσε με, κλέφτη, παληόπαιδο. μάγκα, μὴ σὲ στίσω μετὰ τὴ νύχια μου!

ΒΟΡΕΑΣ, τὴν ἀφίνει: — Νύχια ἡ παληόγρηα! Οὔτε γάτα!... Ἀὶ νὰ γὰθῇς! μ' αἰμάτωσες!... κακοῦργα!...

ΧΡΥΣΗ, πλησιάζει: — Λοιπὸν, Βορέα; Πῶς πάει τὸ στοίχημα;

ΒΟΡΕΑΣ: — Δὲν ἔκαμα τίποτα! Καμμιά θύελλα καὶ κανένας άνεμοστρόβιλος δὲν θάταν ἱκανὸς νὰ νικήσῃ αὐτὴ τὴν παληόγρηα. Πολεμᾷ σὰ λυσσαμένη.

Η ΓΡΗΑ, κουκουλωμένη μετὰ τὴ γούνα της περυσόετο: — Ὁχι! δὲ θά μοῦ τὴν πάρῃς, μάγκα! Ἀλλος τόσοσ νὰ γίνῃς, δὲ θά μοῦ τὴν πάρῃς!... Βρρρ! τί κρύο ποῦ κάνεις! παγώνει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου!

ΧΡΥΣΗ, κυτᾷ τὴ γρηὴ ἐλαφρὰ στὸν ὄμο:

— Κρυώνει πολὺ;

Η ΓΡΗΑ: — Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα; Μήπως μπορεῖς νὰ μὲ ξεσάνῃς;

Ἀσε με ἡσυχή, κορίτσι μου!

ΧΡΥΣΗ: — Πρέπει νὰ εἶσαι ὀλομόναχη 'ς τὸν κόσμον, ἔ;

Κανένας δὲν ὀμὰ σὲ νοιάζεται!... Καὶ μὲ νοιάζεται!... Έ, πῶς πᾶς; ξεσάθηκες λίγο;

Η ΓΡΗΑ: — Λι-

γάκι... Ἡ γούνα, βλέπεις...

ΧΡΥΣΗ, τὴν κυτᾷ ἐν τῇ μάτια: —

Ναί, βέβαια, ἡ γούνα... Καὶ πῶς πέρασες ὅλο τὸ χειμῶνα; Φαντάζομαι πόσο θά ὑπέφερες μ' ἐκεῖνα τὰ κρύα!...

Η ΓΡΗΑ: — Έ, ὅπως νὰ πῇς! Εὐλόα εὔρισκα στὸ λόγγο, μὰ τὸ φαγὶ δὲν ἦταν τόσο ἄσθονο...

Έσύ ὅμως φαίνεσαι πολὺ καλὸ κορίτσι!... Ἡ καρδιά μου ξεπαγώνει καὶ ξεσπινεῖται σὰ μὲ κυττάξῃς ἔτσι μετὰ τὰ γλυκά σου μάτια.

ΧΡΥΣΗ: — Ἀ μπα! εἶνε ἀπὸ τὴ γούνα... Ἀλήθεια, τί καλὸ τράγο ποῦ τὸν εἶχες, νὰ σὲ ξεσπινεῖ ἀκόμα, δεκαπέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του!...

Η ΓΡΗΑ: — Ναί, βέβαια, δὲ σοῦ

λέω... καλὴ ἡ γούνα! μὰ τὸ χειμῶνα, 'ς τὰ μεγάλα κρύα, δὲ μὲ ξεσπινεῖ καὶ τόσο τὴν ἄνοιξιν πάλι πολλές φορές μὲ μουσκεύει 'ς τὸν ἴδρωτα.

ΒΟΡΕΑΣ: — Γρηὴ, τὸ νοῦ σου! εἶνε κλέφτρα, θέλει νὰ σοῦ πάρῃ τὴ γούνα!

Η ΓΡΗΑ: — Σῶπα ἐσύ! ζιζάνιο! Έγὼ τὸ τομάρι μου τὸ φυλάω καλά.

Καὶ ξέρω νὰ διακρίνω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ μάτια! Αὐτὴ εἶνε καλὸ κορίτσι!

ΧΡΥΣΗ, τὴν κυτᾷ: — Τὸ καλὸδὶ σου θά εἶνε κρύο καὶ ἔρημο! ἀλήθεια; γιατί δὲν παίρνεις κανένα καλὸ κορίτσι νὰ σε νοιάζεται;

Θά σοῦ κένιζε τὰ σπινθάρια σου μαλλιά, θά σὲ παρηγοροῦσε ὅταν θά ἦσουν λυπημένη, θά παίζε μαζί σου ὅταν θά ἦσουν χαρούμενη, θά σοῦ ἔλεγε ὠραῖα τραγούδια καὶ θά κρατοῦσε τὰ παγωμένα χέρια σου μέσ' 'ς τὰ δικά του τὰ ζεστά.

Έτσι δὲν θά αἰσθανόσουν πιά κρύα τὴν καρδιά σου.

Η ΓΡΗΑ, βάζει τὸ χέρι της μπροστά σὰ μάτια της: — Ἀ! πῶς λάμπ' ἡ ματιά σου καὶ πῶς ξεσπινεῖ! Ὡς τὰ κατὰ-βαθα τῆς ψυχῆς μου μπαίνει ξεσπιν, καθὼς μὲ κυττάξεις καὶ μοῦ μιλάς...

Πρ! πῶς ξεσπινεῖ!... Ἰδρῶσα! Δὲ μπορῶ πιά νὰ βαστάξω... θά βγάλω τὴ γούνα μου. Βόηθές με! (Βγάζει τὴ γούνα της, ἐνῶ ἡ Χρυσὴ τὴν βοήθει.)

ΧΡΥΣΗ: — Βορέα, ἔχασες τὸ στοίχημα! σοῦ βγάλω ἕνα φτερό ἀπὸ τὴ φτεροῦγά σου!

ΒΟΡΕΑΣ, μὲ κατεβαμένα μούτρα: —

Ναί, ἐκέρδισες, τὸ βλέπω. Μὰ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου! Ὑπάρχει λοιπὸν ἐστὼν κόσμος καὶ τι δυνατώτερο ἀπὸ τὴ δύναμι;

ΧΡΥΣΗ: — Ὡ, ναί! Ἡ καλωσύνη! Έλα, γρηούλα! Έγὼ γιὰ νὰ σ' ἄντα-μείψω, θά πλημμυρίσω τώρα τὸ φτωχὸ καλυδάκι σου μετὰ ὁλόχρυσο φῶς! [Αὐλά]

(Παράφρασις). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 5^η ΜΑΪΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΡΙΖΕΤΕ ὅτι ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ εἰμφορεῖ νὰ εἶνε ἡ τελευταία; Διότι μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς ἄλλης θά μεσολαθῇ ἡ 5^η Μαΐου. Ἡ ἡμέρα δηλαδὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ οὐρά τοῦ κομήτου τοῦ Χάλλεϋ θά ἐγγίσῃ τὴν γῆν.

Ἐάν λοιπὸν, ὅπως εἶπαν, ἡ συνάντησις αὐτὴ θά εἶνε καταστροφικὴ διὰ τὸν πτωχὸν μας πλανήτην, ὅχι μόνον δὲν θά σᾶς γράψω ἄλλην ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀ-

κόμη ποῦ σᾶς γράφω σήμερα, δὲν θά τὴν διαβάσετε καθόλου...

Έ καὶ νὰ τὸ ἤξευρα, νὰ ἦμουν βέλαιος!... Ἀντὶ νὰ εἶμαι τώρα κλεισμένος καὶ νὰ γράζω, θά ἐπῆγαίνα νὰ γράψω ὀλίγην ἐξοχὴν εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἀνοιξιάτικην ἡμέραν, καὶ νὰ ποχαίρεταις τὸν κόσμον μετὰ τὰ λόγια τοῦ Διάκου: «Γιὰ ἰδέεσ καὶρὸ ποῦ ἐδιάλεξε ὁ χάρος νὰ μᾶς πάρῃ!...» Ἀλλὰ πῶς τὸ θέλετε ποῦ δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ αὐτά;

Ἀπεναντίας εἶμαι τόσο βέλαιος ὅτι θά διαβάσετε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν μου, ὥστε κατὰ τὸ σῆνθες θά προσέξω νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ἓν τυπογραφικὸν λάθος... Πῶς, θά εἰπῇτε, εἶμαι ἀστρονόμος ἐγώ; καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω ποῖοι ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους ἔχουν δίκαιον; οἱ φροδόμενοι καταστρεφῆν ἢ οἱ προλέγοντες ἀπλὴν διασκεδάσιν μετὰ τὸν κομήτην;

Ὁχι βέλαια! ἀλλὰ πιστεύω εἰς τὴν σοφίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ καταστρεφῇ εἰς μίαν στιγμὴν τὸν ὠραῖον αὐτὸν κόσμον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ ἐκλεκτότερα τῶν πλασμάτων του, ἡ λογικὴ ἀνθρωπότης;

Ὑπεράνω τῶν φυσικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους ἐξετάζουν οἱ ἀστρονόμοι, εἶνε ὁ Θεός. Καὶ Αὐτὸς κυβερνᾷ, Αὐτὸς διευθύνει τὸν χορὸν τῶν τεραστίων σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι τρέχουν εἰς τὸ ἄπειρον.

Δὲν εἰσέρω πῶς εἰμφορεῖ νὰ σκεπτονται ὅσοι φροδοῦνται καὶ ὅσοι τρελλαίνονται ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ὁσάκις προλέγεται ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου (καὶ τώρα, μετὰ τὸν κομήτην τοῦ Χάλλεϋ πολλοὶ δυστυχῆς ἐτρελλάθησαν).

Ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι περιμένω ἀνυπομόνως νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ 5^η Μαΐου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἡμπορέσω... νὰ παραύσω τὸ θέαμα.

Λέγουν δὲ ὅτι θά εἶνε κατὰ σπάνιον, μοναδικόν. Ὁ κομήτης θά φαίνεται πλέον τὴν νύκτα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Μετὰ τὴν γιγαντιαίαν οὐρανὸν τοῦ διασχήξῃ ὅλον σχεδὸν τὸ στερέωμα. Τόσον λαμπρὸς καὶ τόσο μεγάλος κομήτης δὲν βλέπει κανεὶς καθήμενος... Ἀλλὰς τετὸ θαυμάσιον φαινόμενον θά εἶνε πλέον ἀμιγὲς καθὼς φόβος. Ὁ κομήτης, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ὀλονέν πρὸς τὴν γῆν, θά ποτακρύνεται τότε καὶ θά μᾶς ἀποχαίρεται. Καὶ ὁ κίνδυνος θά ἔχῃ πάλιν περάσῃ διὰ ἐβδόμηντα τόσα χρόνια...

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ κομήτης φαίνεται μόνον τὸ πρωί, εἰς τὴν ἀνατολήν. Πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς τρεῖς διὰ νὰ τὸν ἰδῇ. Μετὰ μίαν ὥραν δύ-

νει. Τὸ ἐπεξεύρησα δύο φορές, ἀλλὰ καὶ τὰς δύο ἡμέρας τὸν οὐρανὸν συννεφιασμένον. Πολλοὶ ἄλλοι ὅμως, εὐτυχέστεροι, κατάρθωσαν νὰ ἰδοῦν τὸν κομήτην καὶ νὰ λάβουν μίαν ἰδέαν τῆς ἀγρίας λαμπρότητος, τὴν ὁποίαν θά παρουσιάσῃ ἀργότερα εἰς τοὺς κατόικους τῆς γῆς. Μία κυρία μάλιστα,

ἡ ὁποία πολὺ τὸν ἐφοδεῖτο, τὸν εἶδε καὶ... ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὸν φόβον της. Παρατηροῦσα τὴν οὐρανὸν τοῦ, διέκρινεν ἀπὸ πίσω ἄστρα.

— Τόσον ἀραιὰ καὶ διαφανὴς εἶνε λοιπὸν ἡ οὐρά; ἐσυλλογίσθη. Καὶ ὅμως αὐτὴ λέγουν ὅτι θά σαρώσῃ τὴν γῆν. Ἀλλὰ τί σάρωμα εἰμφορεῖ νὰ γίνῃ μετὰ τὸσον αὐλὴν σκούπαν;...

Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι φροδοῦνται περισσότερο τὸν κομήτην ἐκεῖνοι ποῦ δὲν τὸν εἶδαν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν εἶδαν. Τὸν ἀγνωστον ἐχθρὸν τὸν φαντάζεται κανεὶς τρομερώτερον...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΚΚΟΣ ΣΤΑΡΙ

Μέσα στοὺς τόσοσ σπόρους εἰμ' ἕνας κόκκος στάρι' μάχω μεγάλη χάρι' κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχί'

Ἀψήφιστα, τὸ ξέρω, τὰ μάτια μετὰ τὰς πόδας καὶ δὲν με λογαριάζουν ὡς καὶ οἱ πεῖδι φτωχοί.

Εἶμαι μικρὸς ποῦ μόλις με πιάνει ἀνθρώπου χέρι χωρὶς καλὰ νὰ ξερῇ ἂν κάπ' τι κρατῇ

τόσο μικρὸς ποῦ χάρω δὲν πιάνω διόλου θέσι καὶ δίχως νὰ πονέσῃ τὸ πόδι με πατεῖ.

Καὶ στοῦ πουλιοῦ τὰ μάτια μικρὸς φαῖνομ' ἀκόμα, μ' ἀράζουνε σὸ στόμα τὰ πεῖδι μικρὰ πουλιά.

καὶ τὸ μικρὸ μερμηγκὶ ἀκούραστα με σέρνει κι' ἀκούραστα με φέρνει στὴ μερμηγκοφαλί.

Μέσα στοὺς τόσοσ σπόρους εἰμ' ἕνας κόκκος στάρι' Μάχω μεγάλη χάρι' κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχί'

ν' αὐξάνω, νὰ πληθαίνω, νὰ διπλασιάζω, τὴ ρίζα μου ν' ἀπλώνω σὸ χῶμα τὸ τραχὺ.

Καὶ στὴν κορφή μου ἀπάνω τὸ στάχυ μου προβάλλει καὶ κόκκοι, κόκκοι κι' ἄλλοι εἶνε κρυμμένοι ἐκεῖ

καὶ μέσ' 'ς αὐτὸ τὸ στάχυ μετὰ τὸ χρυσὸν τοῦ χρώματος ἀνάλεστον ἀκόμα

τ' ἀλεύρι κατοικεῖ.

Μέσα στοὺς τόσοσ σπόρους εἰμ' ἕνας κόκκος στάρι' Μάχω μεγάλη χάρι' κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχί'

ν' αὐξάνω, νὰ πληθαίνω, νὰ διπλασιάζω, τὴ ρίζα μου ν' ἀπλώνω σὸ χῶμα τὸ τραχὺ.

Καὶ στὴν κορφή μου ἀπάνω τὸ στάχυ μου προβάλλει καὶ κόκκοι, κόκκοι κι' ἄλλοι εἶνε κρυμμένοι ἐκεῖ

καὶ μέσ' 'ς αὐτὸ τὸ στάχυ μετὰ τὸ χρυσὸν τοῦ χρώματος ἀνάλεστον ἀκόμα

τ' ἀλεύρι κατοικεῖ.

Εἶμαι μικρὸς, τὸ ξέρω, μὰ πλοῦτη ἔχω κρυμμένα καὶ τρέφοντ' ἀπὸ μὲνα καὶ πλοῦσοι καὶ φτωχοί

γιατὶ μέσ' στοὺς σπόρους ἐγὼ εἶμαι κόκκος στάρι' κι' ἔχω μεγάλη χάρι' κι' ἀπ' τὸ Θεὸν εὐχί'.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων :—Μετὰ μακρὸν χωρισμὸν, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος ἐπανευρίσκει τυχαίως τὴν μικρὰν Ζινέτταν, τὴν ἀδελφικὴν του φίλην, μὲ τὴν ὁποίαν συναντησάμενος τοῦ βασιλέως τῶν βοημῶν Βοδόγ. Ἡ Ζινέττα εἶχε διαταχθῆ ἀπὸ τὸν Βοδόγ νὰ πορεύη τὴν συνάντησιν τοῦ Τιάρκου, διὰ νὰ ληρονομήσῃ τὸ παρελθόν του ὡς βοημοῦ. Διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν πρὸ δλίγων ἡμερῶν τὸν εἶδεν εἰς τὴν Βιέννην, δὲν τῷ ὁμίλησεν. Ὁ Τιάρκος ἐρωτᾷ ἂν ἦτο ἡ αὐτὴ αὐτὴ τὴν ὁποίαν εἶδεν εἰς τὸν παρὰ θυρον :

— Ἐγὼ ἤμουν, ἐγὼ ! ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα, καὶ νῆξερές πόσο λυπήθηκα ὅταν σὲ εἶδα νὰ φεύγῃς, καὶ πόσο μετανόησα πού δὲν σ' ἐφώναζα πίσω !

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ὑπέλαβε :
— Εἰσθε καλὰ παιδιὰ καὶ οἱ δύο καὶ θάναται μὲ τὴν ἀρχότερα διὰ τὴν ὑπακοήν σας !

Ὁ Τιάρκος διηγήθη κατόπιν ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν ἀφ' οὗ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Βοδόγ. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν συνάντησιν τὴν μὲ τὸν Ναπολέοντα, μετὰ τὴν χαρὰς καὶ θριάμβου ἐφώτισε τὴν μορφήν τοῦ γέροντος.

— Αἱ ἐλπίδες μου πραγματοποιοῦνται γρηγορότερα ἀφ' ὅ,τι ἐπίστευα, εἶπε. Παιδί μου, τὸ μέλλον ἀνοίγεται ἐμπρός σου λαμπρὸν, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι τὸ τέχνασμα μου ἐπέτυχε. . . Ἰδού, τώρα εἶσαι ὑπότροφος τοῦ Αυτοκράτορος καὶ μαθητὴς τοῦ Αυτοκρατορικοῦ Λυκείου. Εἰμπορὶ νὰ ποθῶν ἡσυχῇ, διότι εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Αυτοκράτωρ τῶν Γάλλων θὰ εἶναι ὁ προστάτης σου !

Ἐνῶ ἐγένετο αὕτη ἡ συνομιλία, ἡ κυρὰ — Σαμπῶ, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, ἡτοίμασεν ἓν ὠραῖον πούντισι, καὶ ὅλοι ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς προόδου τοῦ Τιάρκου, ὑποτρόφου τοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ βοημοῦ συνεπληρώθη, ὅταν ὁ Βοδόγ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Ζινέττα μετὰ τῆς οἰκογενείας Σαμπῶ θὰ ἐπὶ γαίαν μετ' ὀλίγον νὰ τὸν εὕρουν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πεταλωτὴς θὰ ἐγκαθίστατο μετὰ τὸν πόλεμον νὰ ἐξαπατήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ἀρὴ σεῖς, ἀρέντη ; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος. Δὲν θάλλοιτε εἰς τὸ Παρίσι ;

Ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του μελαγχολικῶς καὶ ἀπεκρίθη :

— Ὁ βασιλεὺς τῶν Βοημῶν δὲν ἐμπορεῖ νὰ σταθῇ πουθενά. . . Ἄλλως τε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας πλησιάζει. . . Ὁ προσορισμὸς τοῦ ἐξεπληρώθη. . .

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς αἰνιγματώδεις αὐτοὺς λόγους. Ἀλλὰ καλέσας πλησίον του καὶ ἀναγκαλισθεὶς μαζὶ καὶ τὰ δύο παιδιὰ, τοῖς ἔδωκε τὰς τελευταίας συμβουλὰς του.

— Μικροὶ μου φίλοι, τοῖς εἶπε, νέα ζωὴ πρόκειται νὰ ἐρχῇ, τώρα διὰ σᾶς. Πάει, τελειώνει αὕτη ἡ βοημικὴ ζωὴ, ἡ ἀπατρία, ἡ ἀλήθεια, πού σᾶς ἔκαμεν ἴσως εὐτυχῇ, ἀλλὰ πού σᾶς ἐπερὶλασε θλιβεράς ἡμέρας ἀθλιότητος δι' ἀρχότερα. . . Ἡθέλησα, ἀγαπητά μου παιδιὰ, νὰ σᾶς κάμω κάτι καλλίτερον ἀπὸ δυστυχισμένους καὶ περιφρονημένους Ἀτσιγγάνους.

Σένα, Τιάρκο, κατάρθωσα νὰ σὲ προστατεύουν οἱ Γάλλοι διὰ νὰ γίνῃς Γάλλος. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται τώρα, ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν σου, ἀπὸ τὴν καλὴν διαγωγὴν σου, ἀπὸ τὴν εὐφυΐαν σου, νὰ προοδεύσῃς. Ὁ δρόμος τοῦ μέλλοντος εἶνε ἐμπρός σου ἀνοικτός. Σένα, Ζινέττα, οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι, εἰς τοὺς ὁποίους σ' ἐμπιστεύομαι, θὰ σὲ κρατήσουν ἕως ὅτου ὁ μικρὸς σου φίλος θὰ γίνῃ ἓνας λαμπρὸς ἀξιωματικὸς, ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους τὸ παντοδύναμον χερὶ τοῦ Ναπολέοντος χαρίζει πλοῦτη, τίτλους καὶ καμμίαν ὁρὰν στέμματα. Ἀρχότερα θὰ τὸν πάρῃς ἄντρα σου, καὶ θὰ εἰσθῇ εὐτυχεῖς ὅσον ἐμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον !

— Ὡστε λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ Ζινέττα μετὰ δακρυσμένα μάτια, διότι τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ ἐπίσημον ὄψος μὲ τὸ ὅποιον τοῖς ὁμιλοῦσιν ὁ γέροντος ὥστε λοιπὸν θὰ μᾶς ἀφίσταται γιὰ πάντα ; δὲν θὰ σᾶς ξαναἰδοῦμε πιά ποτέ ;

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἐσκέφθη ὀλίγον. Ἐπειτα διηνοίξε τὸν μακρὸν του μανδύαν, ἐξεπέρασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν του ἓν μετάλλιον δαμένον εἰς χρυσὴν, ἄλυσιν, καὶ τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Ζινέττας.

— Σοὺ δίδω, τῆς εἶπε, τὸ ἴδιον χρυσὸ νόμισμα πού ἔδωκα καὶ τοῦ Τιάρκου, τὴ νύκτα ἐκείνην πού τὸν ἀφίσταμε εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου ἀναίσθητο. . . Ὁμῶς ; . . . Καὶ τώρα, συλλογισθῇτε καλὰ καὶ μὴν

ξεχάσετε ποτὲ αὐτὰ πού θὰ σᾶς πῶ. Ὅταν θὰ εἰσθῇ εἰς τὸ Παρίσι, ἂν κανένας μεγάλος κίνδυνος σᾶς ἀπειλήσῃ ποτέ, εἴτε τὸν ἓνα σας εἴτε τὸν ἄλλον, θὰ πᾶτε εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, πού βρίσκεται εἰς τὴν Πουασονιέρα, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον πού πηγαίνει εἰς χωριουδάκι Κλινανκούρ. Ἐκεῖ, θὰ δώσετε εἰς διευθυντὴ αὐτοῦ τοῦ καταστήματος τὸ μετάλλιον πού φορεῖτε εἰς τὸ λαιμό σας, καὶ τὸ μετάλλιον αὐτὸ θὰ τὸ λάβω ἐπομένως καὶ ἂν εἶμαι. Πῶς ; Μὴ σᾶς μέλῃ. Εἶναι δουλειὰ τῶν βοημῶν καὶ οἱ βοημοὶ ἐξέρουν πάντα πού βρίσκεται ὁ βασιλεὺς Βοδόγ. Μόλις λάβω αὐτὸ τὸ νόμισμα, θὰ ἐννοήσω ὅτι κινδυνεύετε καὶ θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἐνοήσατε ;

— Μάλιστα, ἀρέντη ! ἀπεκρίθησαν συγχρόνως ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα. — Λοιπὸν, εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, εἰς τὴν Πουασονιέρα, κοντὰ εἰς τὸ Κλινανκούρ, μὴν ξεχνᾶτε ! Καὶ τώρα, παιδιά μου, πρέπει νὰ χωρισθούμε. Καθένας ἄς τραβήξῃ τὸ δρόμον του. Θὰ ξανανταμωθῇτε εἰς τὸ Παρίσι.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούσουν. Ὁ Τιάρκος ἠσπάσθη τὴν μικρὰν του φίλην, καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν κύριόν του, ἐξέκλινε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ παγερὰν νύκτα, ἐνῶ ἀπεμακρύνετο λυπημένος, ἤκουσε μίαν φωνούλαν ἢ ὁποία τὸν προέπεμπε τρέμουσα :

— Στὸ Παρίσι ! Ἐστράφη καὶ εἶδε τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Ζινέττας, φωτιζόμενα ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς σβυνομένης πυρᾶς. Ὑψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν παλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐλπίδα :

— Στὸ Παρίσι !
ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ
(Ἐπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Παρακαλῶντας μὴ Χελώνα τὸν Ἀετὸ, τοῦ λέει :—Μάθε κ' ἐμένα νά. . . πετῶ !
«—Μὰ δὲν τὸ βλέπεις, πῶς γεννῆθης ἐρπετό ;

Τὴ μαζεμένην σου δὲν νοιώθεις τὴν οὐρὰ ; Τὸ φαλακρὸ καθόυι σου χωρὶς φτερά ; Ποιὰ, δὲν προβλέπεις, θὲ νὰ πάθῃς συμφορὰ ;»

Τοῦ κάκου ὅμως ! ἐκείνη τὸν παρακαλεῖ, Τεντόνοντας ποδάρια, οὐρίτσα, κεφαλὴ, Τὴ χάρη νάν της κἀνῃ, νὰ γενῇ πουλί !

Θυμώνει τότε ! ἐκεῖνος, καὶ μ' ὀρμή Στὰ νύχια τὴν ἀρπάζει στὴ στιγμή Καὶ τῆς ἀφίνει ἀπὸ τὰ αἰθέρια τὸ κορμί. . .

Σὺν ὅλοις τοῖς περήφανοις κ' αὐτῇ, Πού νὰ φανοῦν, ἀπὸ ἐρπετά, ζητοῦν ἀητοί, Στὰ βράχια ἀπ' τὰ ψηλὰ γκρεμοστακίζεσαι ! Καί, σὰ σταμνὶ σπασμένο, θρυφαλλίζεσαι !
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

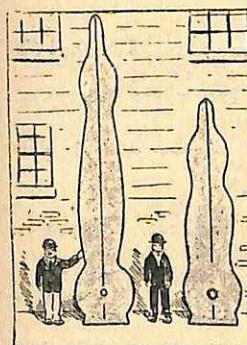
Δύο Γίγαντες.

(Ἀνακοίνωσις τοῦ Ἀεροπλοῦτου.)

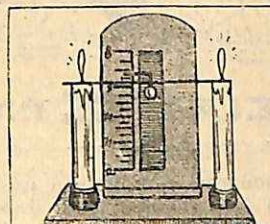
Ἀπλούστερα γίγαντες. Ὁ πρῶτος, γνωστότατος εἰς τὸ Λονδίνον, εἶνε Ἰρλανδὸς, ὕψους 2, 08. Ἐσχάτως κατετάχθη εἰς τοὺς Γρεναδιέ-ρους τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς. Ἀλλὰ συνέβη κάτι ἀπρόοπτον : ἡ σκοπία του δὲν τὸν ἐχωροῦσεν ! Ὁ ἄλλος εἶνε μαῦρος στρατιώτης τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ τοῦ Σουδάν καὶ ἔχει λάβῃ πολὺ βραβεῖα ἀνδρείας. Τὸ ὄψος του εἶνε 2, 11. Περνᾷ δηλαδὴ τὸν συνάδελφόν του κατὰ 3 ἑκατοστά.»

Τὸ μεγαλύτερον ὀρολόγιον τοῦ κόσμου.

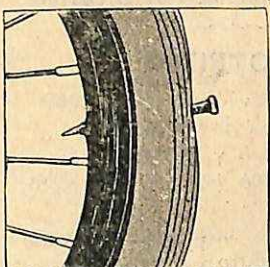
Ἐτοποθετήθη ἐσχάτως εἰς τὸν πύργον ἐνὸς ἐργοστασίου τοῦ Jesse City τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τοὺς Κόλγκατ καὶ Σαν. Ἡ εἰκὼν μας παρουσιάζει μόνον τοὺς δείκτας τοῦ γιγαντιαίου ὀρολογίου του. Εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τοῦ μεγέθους των ἐξ ἀντιπαρολῆς πρὸς τοὺς πλησίον ἱσταμένους ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ τοὺς δείκτας πλέον ἐννοεῖτε τί περιφέρειαν θὰ ἔχη ἡ πλάξ καὶ ἡ μηχανὴ ἐν γένει !

Καὶ τὸ ἀπλούστερον.

Καὶ αὐτὸ πού βλέπετε εἶνε ὀρολόγι. Τὸ ἐπενόησεν ἓνας γάλλος χωρικός, διὰ νὰ μετρά τὰς ὥρας ἀπὸ τὰς ὀκτώ τὸ βράδυ πού ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι του. Ἀποτελεῖται, καθὼς βλέπετε, ἀπὸ δύο κηρία καὶ ἀπὸ μίαν σανίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε σημειωμένοι αἱ ὥραι ὅπως οἱ βαθμοὶ εἰς τὸ θερμόμετρον. Ἐπὶ τῶν δύο κηρίων στηρίζεται ὁ μετάλλινος δείκτης, ὁ ὁποῖος ὀλόνειν κατεβαίνει ὅσον καίονται τὰ κηρία καὶ περνᾷ ἡ ὥρα, τὴν ὁποίαν ὁ εὐφυὴς χωρικός ἤμπορεῖ οὕτω νὰ βλέπῃ.

Δὲν εἶνε ρεκλάμα. . .

Κάτι περιεργότατον συνέβη εἰς ἓνα ποδηλάτην, εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ τροχὸς τοῦ δικύκλου του συνήντησε καθ' ὅδον ἓνα καρρὶ μήκους 10 ἑκατοστών. Τὸ καρρὶ αὐτὸ ἐτρέπῃσε τὸ καουτσούκ, ἐγὼν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀέρος καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀντυχῆς, χωρὶς νὰ ξεφουσκωθῇ τὸ καουτσούκ. Μάλιστα ὁ ποδηλάτης δὲν ἀντελήφθη τὸ συμβάν, παρὰ ὅταν ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι του !

Ὀπτικὸν παίγνιον.

(Ἐστᾶλη ὑπὸ Μαρίας Ι. Χαϊδοπούλου)

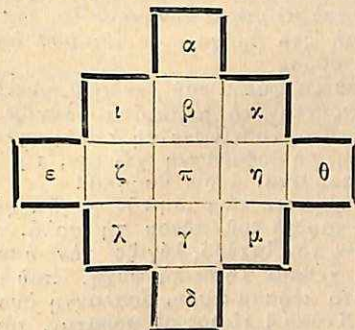

Πῶς ὁ καλόγηρος αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ χάπι του ; Κρατήσατε ἐμπρός σας τὴν εἰκὼνα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστών οὕτως ὥστε τὸ χάπι—τὸ μαῦρον σημάδι πού βλέπετε, — νὰντικρῶν τὴν μύτην

σας. Κυττάξετε τὸ ἀπενῶς, καὶ συγχρόνως πλησιάζετε σιγὰ τὴν εἰκὼνα εἰς τὰ μάτια σας. Προσέχετε μόνον νὰ τὴν διατηρῇτε πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον ὄψος, ὥστε, ὅπως εἶπαμεν, ἡ μύτη σας νὰ εἶνε ἀντικρὺ εἰς τὸ χάπι. Μίαν στιγμὴν θὰ τὸ ἴδητε νὰ χώνεται εἰς τὸ στόμα τοῦ καλόγηρου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὡς νὰ τὸ σπρώγῃ μὲ τὸ χερὶ του !

Ἀριθμητικὸν παίγνιον.

(Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλέως)

Οἱ ἀριθμοὶ 2, 3, 4, 5, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 16, νὰ τοποθετηθοῦν ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε εἰς τὸν σταυρὸν τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τετραγωνιδίων **αβγδ** καὶ **εζηθ**, νὰ ἔχωμεν ἀθροισμα, καθέτως καὶ ὀριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 36. Εἰς δὲ τὸ τετράγωνον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τετραγωνιδίων **ιζκλμ** νὰ ἔχωμεν ἀθροισμα κατὰ στήλας, καθέτως καὶ ὀριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 27.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἔκτου Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ **μὴν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύττων θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού τοῦ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφημεν καὶ πάλιν **διὰ κλήρου** μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**, τὸν πρῶτον κληρωθῆσιν μετὰ τὴν τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 21 φυλλαδίου.

Αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε : Ἡρα, Μαχάων, Μήδεια, Μίλων, Ἑρμῆς, Πηγεῖον, Σμιννίδης, Ἀγλαΐας.

Ἡ συλλαβὴ ΛΟ ἐτυμώθη κατὰ λάθος ΟΛ' ἀλλ' ἦτο ἀσημαντὸν κ' εὐκόλως ἐννοούμενον τὸ παρόραμα, ὥστε δὲν ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ματαιώσωμεν διὰ τοῦτο τὸ Παιγνιον.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ Β

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Παιξε, όμορφό μου άγέρι, με των δενδρών τα κλώνια τάνθηρά!
Φύσα και σπέρνε παντού την ταραχή και της ζωής την πάλη. Δεν μ' άρεσει η ήρεμία. Φύσα βορρά, πνέε δυστυχία! Συντρίαντε τη θάλασσα και άφριζε το κύμα, και άλύπητα κυνήγησέ το, ως πού με όριμή 'ςτό βράχο έκεί μακρυά ήρωϊκά να σβύση.

Κάμε τα φύλλα του δενδρού να άλληλοκυτυπώνται, το κυπαρίσσι λύγιζε το υπερήφανο, ταπεινώνε τη λευκή την πανύψηλη, τη όδοδόφανη χτύπαε, τη όδοδαλή παρθένα, άγρια βορρά!

Συντρίαντε τα βάθη της ψυχής, ρίχνε 'στην καρδιά του λόνου τη χολή, ταπεινώνε τον ίσχυρό, λύγιζε τον υπερήφανο, χτύπαε τη δειλή ψυχή, πού τρέμει 'στο πέρασμά σου, άσπλαχνη δυστυχία! Χτύπα! Ποιός σέ φοβάται, ποιός; Ίδου τα στήθη όλα πού προτείνονται.

Έμπρός! αν νικηθούν και φονευθούν, καλά να πάθουν οι δειλοί, οι τρισδειλοί! "Αν όμως μέινουν άπαθείς, αν υπερήφανοι δεχθούν τα πλήγματά σου, τετέλεσται! Σύ, δυστυχία, έταπεινώθης, σύ, ή τους πάντα ταπεινώσασα.

Και τότε... τί απόλαυσις θα είνε ή ζωή τους!

Έμπρός! χτύπα! Για να σέ συνειθίσουν και να μη τρέμουν 'άν διαβαίνης, οι δειλοί! Χτύπα! για να μάθουν όστερα πώς να σέ ταπεινώνουν!

Φύσα, φύσα, άγριόμαλλε βορρά, μ' άρέσει ν' άντικρύζω παντού τη ζωή, του βίου την τρικυμία! "Εται μ' άρέσει!

Αφρόκρινο

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΡΙΑ

Είχα μιά μεγάλη άπορία: «Κάθε πουλάκι κλωσά τ' αυγά πού θα γεννήση το ίδιο ή όρνιθα κλωσά και άλλων όρνιθων αυγά. Διατί;» "Οσους κι 'αν ρώτησα δεν ήξευραν να μου εϊπουν και μ' έστειλλαν να ρωτήσω τές ίδιες!... Μά πώς να τές ρωτήσω πού ούτε ή όρνιθες ξεύρουν 'Ελληνικά, ούτ' έγω όρνιθικά! "Σ την εποχή του Αϊσώπου πού όμίλουν τα ζωα 'Ελληνικά, δεν εύρεθή, βλέπετε, κανείς έξυπνος 'σάν κ' έμένα!

— Δοιπόν;

— Δοιπόν εις τα 1910 ο ποιητής Ροσάν έκαμε πάλιν τα ζωα να όμιλουν... Γαλλικά! Δεν έχομεν πλέον καιρό για χάσιμο, έσκέφθη, άραξα το Γαλλοελληνικόν λεξικόν του Βυζαντίου, κ' ένα και δύο στόν όρνιθώνα, έμπρός 'στην γρηά-κλώσσα, την μητέρα του Σαντεκλέρ. — Μπόν ζούρ, μαντάμ Κλώσσα... Καί δια να μη σάς τα πολυλογώ, έπειδή οι περισσώτεροι από σάς δεν ξεύρετε Γαλλικά, της εϊπα την άπορίαν μου.

— Κλού, κλού, κλού, παιδι των άνθρώπων, άπήντησε γαλλικά και με μεγάλον θυμόν ή γρηά-κλώσσα, πρώτα

και 'μεις κλωσούσαμε ή κάθε μιά μόνον τ' αυγά πού έγεννούσε ή ίδια από την εποχήν όμως πού άρχίσατε σεις οι άνθρωποι να τρώγετε τ' αυγά μας... (έδω έκαμε να όρμήση κατ' έπάνω μου, άλλ' έκαμα κ' έγω πώς θα της τινάξω το λεξικό κ' έτσι κάθησε πάλιν στ' αυγά της,) έκάμειμε συμβούλιον εις το όποιον έλαβαν μέρος κι' άλλα πουλερικά, ή πάπιες, ή χήνες, οι ινδιάνοι, και άπεφασίσαμεν κατά πλειοψηφίαν, δια να μη εκλείψουν αι φυλαί μας, να κλωσά ή μιά και της άλλης τ' αυγά... άχ, γιατί να μη άκούσωμε τές χήνες πού έπρότειναν να τρώγωμε και μεις τα μικρά σας παιδιά... αλέ βουζάν τώρα.

— Όρεβούρ στόν τέντζερε, μαντάμ κλώσσα!

Βασίλισσα των Ζιζανίων

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Κοιμήσου, όλόξανθό μου άγγελουδι, στήν κούνια σου έγώ θα άγρυπνώ κι' όλόχαρο μικρό γλυκό τραγουδι 'ςτόν ύπνον σου θα ψάλλω τον τερπνό.

Μπουμπούκι είσαι ακόμη μ' λουλουδι θ' άνοίξης μυρωδάτο να γενής κοιμήσου, χαϊδεμένο μ' άγγελουδι, τον ύπνον σου δεν ένοχλεί κανείς.

Λατρευτή Σταυροφόρα

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ

"Όταν ο Προμηθεύς κατά διαταγήν του Διός ανέλαβε την κατασκευήν των ανθρώπων, παρετήρησε με φρίκην ότι ο πηλός δεν έφθανε ούτε δια τους μισούς. "Εντρομος τότε σπεύδει πρὸς τὸν άρχιμύστορα Δία και ζητεί την συμβουλήν του. "Αλλ' ο Ζεύς δεν έσκιότιζετο για τέτοια μικροπράγματα. — "Αφού, του λέγει, δεν φθάνει ο πηλός σου, πάρε τότε πέτρες, ξύλα, ξῆα και δ, τι άλλο θέλεις, και φτιάξε μ' αυτά τα ζούδια τα πώς τα λές... (βλέπετε. ο μεγαλοδύναμος Ζεύς δεν έδινε πεντάρα για τα κτίσματά του, αφού καλά-καλά δεν ήξευρε ούτε τα όνόματά τους)... Θα σέ παρακαλέσω μόνον, του λέγει, να μη με σκοτίσης του λοιπού.

Αυτό το «να μη με σκοτίσης», με τον τρόπο μάλιστα πού έλέχθη, έσήμαινε πολλά πράγματα και ήνάγκασε τον δυστυχή Προμηθέα να φύγη άρον-άρον.

Αμέσως έθεσεν εις έφαρμογήν την συμβουλήν του Διός, και ήρχισε να φτιάνη ανθρώπους από ξύλο, πέτρες, ντουβάρια, άλογα, όνους, λαγούς και λοιπά έμψυχα και άψυχα. Καί έτσι έγινε ο κόσμος, και πολλοί από τους σημερινούς ανθρώπους κατάγονται από τους ένδόξους αυτούς προγόνους...

Ελπίδας Φτερούγρια

Ο ΝΕΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Πτωχή χωρική έδωκε το τέκνον της εις μίαν φίλην της να το περιποιηται, διότι αυτή θα έξεπατρίζετο δια να έργασθῃ. "Επιστρέψασα μετά τινα έτη έξήτησε το τέκνον της, άλλ' ή φίλη της ήρνήθη να το άποδώσῃ, διατεινομένη ότι ή το ίδιο κόν της.

Τότε αι δύο γυναίκες κατέφυγον εις τον Κατήν, ούτος δέ διετάξεν όπως έκάστη των δύο γυναικῶν λάβῃ το παιδίον και το σύρε συγχρόνως πρὸς το μέρος της. Οδὸν θά το έλάμβανεν εκείνη, ή όποια θα κατώρθωνε να το άρπάσῃ από την άλλην.

"Η άλλῃς μήτηρ κατ' άρχάς έδίστασεν' ουχ ήτιον έλαβε την χείρα του τέκνου της μετά προσοχής και συγκινήσεως, ένῳ ή ψευδής ήρπαζε βιαίως την άλλην του χείρα.

"Αμα το παιδίον υπό των δύο γυναικῶν συρόμενον έξέβαλε την πρώτην κραυγήν πόνου, ή πραγματική μήτηρ το άφῃκε, ένῳ ή ξένη ήρχισε να φωνάζῃ ότι ή αντίπαλός της ενίκηθη και ότι αυτή ήτο ή αληθής μήτηρ.... "Ο δικαστής όμως, έννοήσας ποία ήτο ή αληθής μήτηρ, απέδωκεν εις αυτήν το τέκνον της και έτιμώρησε την άλλην αούτηώς.....

Δεκαπενταετής Πλοίαρχος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

"Από στρατιωτικήν εκθεσιν: "Ο τραυματίας άπερίωσεν εκ της πληγής της κοιλίας. Τούναντιον ή πληγή της κεφαλής εύρίσκεται εις πλήρη θεραπείαν.... "Ωραία θεραπεία!

Σημαιοφόρος "Ελλην

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ συμμαθητών:

— Μά τί άμελῃς κι' αυτός ο Νίκος! Το στόμα δεν άνοίγει να πῇ μιά λέξι!
— "Απεναντίας, το έγει πάντα άνοικτό..... γιατί' όλο χασμουριέται!...

Εστάλη υπό της Κεφαλληνιακής Αύρας

"Ο μικρός Γιάννος ζυγίζεται. "Εξαφνα ένθυμείται ότι φορεί το καπέλο του.

— Μπῆ! λέγει, αυτό είνε βάρος περιττό.

Και βγάξῃ το καπέλλο του και... το θέτει υπό την μασγάλην.

Εστάλη υπό του Ναπολιόντος Βοναπάρτου

Εις το μάθημα της Γαλλικής, ο διδάσκαλος συνειθίζει να λέγῃ:

— Ecoutez, Georges, écoutez, Pierre, κλ.

Και ο Κουφιοκεφαλάκης:

— Μά γιατί αυτός ο δάσκαλος μᾶς φωνάζει όλους κουτούς;

Εστάλη υπό του Καλοῦ Σμαραγίτου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΡΙΣΤΗ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Βραβεύθεισα υπό το ψευδώνυμον

Ζιζχά-Χανούμ

Εις τον 113ον Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος και εις τον Μικρόν Διαγωνισμόν Λευκών Λέξεων.

[Ίδε Διάπλασιν 1909, σελ. 331, και 1910, σελ. 131.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, όδὸς Εὐριπίδου
την 4ην Μαΐου 1910

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΣ

Εις το σημερινόν φυλλάδιον δημοσιεύω μίαν θαυμασίαν μονόπρακτον κωμωδίαν του Τοπέλιου. Είνε έμπνευσμένη από τον γνωστόν μύθον του Αϊσώπου, τον όποιον έμυθλη και ο Γάλλος Λαφονταίν. Πολλὰ μιμήσεις και διασκευαί του μύθου τούτου έγιναν' αλλά βεβαίως αυτή του Τοπέλιου είνε ή ώραιότερα και ποιητικώτερα.

"Ο Τοπέλιος (Topelius) ήτο μεγάλος Φιλανδός ποιητής, ο όποτος άπέθανε τῷ 1898. Έγραψε πολλά βιβλία με ποιήματα, διηγήματα και δραματία δια παιδιά. "Ολοι οι μικροί Σουηδοί τον γνωρίζουν και τον αγαπούν όσον και τον "Ανδρersen, του όποιου έδιαδάσατε βέβαια παραμύθια. Μανθάνουν άπέξω τους μύθους του και παίζουν εις τα Σχολεία τας κωμωδίας του.

"Ο "Ηλιος και ο "Ανεμος εϊμπορεί να παιγθῇ εύκολώτατα και εις το σπίτι και εις το Σχολείον (τώρα μάλιστα με τας έξετάσεις, έλπίζω να χρησιμεύσῃ πολύ). "Ο σκηνικός διάκσμος είνε άπλούστατος: μία σκηνογραφία παριστάσα δάσος, πού εύρίσκεται εύκολά, όλίγη πρασινάδα, και τελειώνει.

ΧΡΥΣΗ: "Ασπρον φόρεμα με γαλόνια και ζώνην χρυσά. Ροδάκια κόκκινα. Καπελλάκι κόκκινον στολισμένον με άκτινωτόν (aureole) από καρτόνι και χρυσόχαρτον.

ΒΟΡΕΑΣ: Ένδυμασία σταχτιά άνοικτη. Ζώνη καμωμένη από άλυσίδες σπασμένες. Λωρίδες από τούλι ανεμίζουσαι όλόγυρα. Σάρκα επίσης από τούλι, ξεσχισμένη... από τον άνεμον.

Η ΓΡΗΑ: Πτωχική φορεσιά χωριάτικη, βλάχικη, και μία μεγάλη παλιά γούνα της

μαμμάς, φορεμένη άνάποδα, ώστε το μαλλί να είνε άπέξω. Εϊμπορεί να κατασκευασθῇ εκ του προχείρου και από προδιές.
Δοιπόν έτοιμοι! Έμπρός! Τα τρία κτυπήματα και ή αύλαία άνοίγει. Καλή επιτυχία!..

Μπράβο, Φαναριώτπουλο. Το πρώτο σου γραμματάκι πολύ εύμορφο. Έλπίζω να μού γράφῃς συχνά σάν τον άδελφό σου.

"Η Καρδιά 'Ελληνίδος έπήγε μίαν ήμέραν εις έν όδοντοίατρείον. Εις το τραπέζι της αίθαύσης όπου έπερίμενεν, είδεν όλα σχεδόν τα περιοδικά. "Ελειπε μόνον ή Διάπλασις! Αυτό της έκακοφάνη πολύ και ήρώτησε διατί δεν την λαμβάνουν. «Μά δεν έχομεν, της είπαν, παρά ένα παιδάκι εξ' ετών. — Μπῆ! τί σημαίνει; άπήντησεν ή Καρδιά 'Ελληνίδος. Μηπως δὲ θά μεγαλώσῃ; Νά το έγγραφῃς. Καί δὲν θά είνε μόνον γι' αυτό. Την Διάπλασιν θά την διαβάσουν ευχαρίστως και όλοι όσοι θά έρχωνται εις το ιατρείον.» "Ετσι ο μικρός ένεγράφη. το ξεσπάθωμα έγινε, και ή αγαπητή μου φίλη έφυγε κατευχαριστημένη...

Και ο Μικρός 'Αγοραυγής επίσης ξεσπαθώνει και μού ύπόσχεται πολλά. Καί μολονότι δὲν εύρε σωστά την λύσιν ενός Παγινίου, πάλιν την έστειλε, μόνον και μόνον δια να δώσῃ την δεκάρα του και να συντελέσῃ εις το ξεσπάθωμα πού γίνεται με τους έβδομαδαίους Δεαγωνισμούς. Νά φίλος μια φορά!

"Ωραία ή επιστολή σου, Γιε το "Ισκιον. "Αλλά διατί αυτά πού μού σιέλεις δια την Σ. Σ. Σ. τα γράφεις όλα μαζί εις το ίδιο χαρτί; Χωριστά το καθέν, ένα-ένα. Δεν εϊμπορώ να ταντιγράψω, ούτε να τα στέλλω όλα μαζί εις το τυπογραφείον, ούτε να τα χωρίζω με το ψαλίδι, αφού το χαρτί είνε γραμμένον και από πίσω.

Βλέπετε σήμερα τα ψευδώνυμά σας, αγαπητοί μου "Αντώνι και "Αλέξιε. Το πρώτον τον σας γράμμα μ' ευχαρίστησε πολύ. Νά μού γράφετε συχνά και καθένας σας χωριστά.

Χαρά της 'Ελλάδος, φίλησέ μου τον μικρόν Κέκον πού σᾶς ήρε προχθές ένα ποταμόν δια τας "Ασκήσεις κ' έπηόυσε από την χαράν του... "Ωραία μού περιγράφεις τας οικογενειακάς σας γαράς. "Ιτσι να καταγίνεσθε και να διασκεδάσετε. "Όσον δια το ψευδώνυμον του Κ. ειπέ του ότι έλαβα το γράμμα του και το φράγκον, άλλ' όχι και ψευδώνυμα πρὸς έκλογήν και έγκριση. Τὰ περίμενον γρήγορα.

Τί όλιθερόν άγγελμα μού άναγγέλλεται από τας Πάτρας! "Απέθανε ο αγαπητός μου συνδρομητής Μπέμης Ι. Καραμανδάνης, το χαριτωμένο παιδί, ο άγγελος, το καμάρ των δυστυχισμένων γονέων του, των συγγενών και των φίλων. Τί δυστύχημα! Είνε από έκείνα, δια τα όποια ούτε να παρηγορήσῃ δεν τολμά κανείς...

"Υπό την προεδρείαν του ένδοξιστάτου φίλου μου 'Ελπίδος Φτερούγρια έδόθη εις την Δημηγόσαν νέος Μικρός Σύλλογος ή "Αύρη προς διάδοσιν του περιοδικού μας. Ευχαριστώ θερμώς και εύχομαι πρόοδον και βράβειον εις το Ξεσπάθωμα.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

"Η πρότασις του Έγγόνου Αὐτοκράτορος, ή δημοσιεύσεια εις το 21ον φυλλάδιον, εξακολουθεi να προκαλῇ μεγάλον ένθουσιασμόν. Αὐτήν την έδομίδα μου έγγραφον ότι την συμμερίζονται και μού έστειλαν τον έρανόν των πόδς έγγραφῃν άπόρων και οι έξῃς φίλοι μου: Εὐλείπ Μέλλων, Οργανία Μολιη, Δοξασμένο "Αρκάδι, Θραυσθεΐσα Καρδιά (με ώρασιότατην επιστολήν), Κορνιόλοος "Ετιωρ, "Αθάνασος "Ελλάς, Γ. Ι. Χαδόπουλος, Φώτης Δ. Καρανικολός, Μαρίνα Δ. Μάρκου, Πτωχική Καλήβη, Σεμρόν "Ιον, Μικρός "Αγοραυγής, Ποδητή Κωνσταντινούπολις, Φλογέρα του Βασιλήα, κτλ. κτλ.

"Από το προσεχές θάρ'ίσω να δημοσιεύω τακτικόν Κατάλογον των εισφορών.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Εγκρίνονται: «Τί είνε αλήθεια» του Γορδίου Δεσμού. — «Τὰ Σπῆλαια των περιστερών» της Γλυκείας 'Ελπίδος. — "Αφ' αλγῆς τάλαντον» της Νεανικῆς Φαυδορότης. — «"Η 'Ελῆν» του "Αθανασίου Διάκου. — Διάφορα μικρά του Γιοῦ του "Ισκιου. Παιδικά Πνεύματα διαφόρων, καθὼς και Παίγνια.

"Απορρίπτονται: «Ανέκδοτον Δημάρχου» (γνωστόν). — «Στὰ κύματα της θαλάσσης (κοινόν)». — «"Η αύγή» (δὲν πιστεύω να είνε του Δίκενς). — «Ρωσική παράδοσις» (είνε του Τουρχένιεφ και δημοσιεύθη κάποτε εις την Διάπλασιν). — «Ζῆ άόνη ή 'Ελλάς μας» (άτεχνον). — «Ζεΐξις και Παρράσιος» και τα λοιπά, γνωστά, έκτός του όραίου Π. Πνεύματος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδὲν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανυσταί, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος γρ. 1. Τα έγκρινόμενα ή άνανυσόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. "Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγνοια, και όσα από κ. εις κοινότητα.]

Νέα Ψευδώνυμα: Παλμός της Αύρας, κ. (Μ. Ι. Γ.). Δούρειος "Ιππος, α. (Α. Κ. Ι.). "Αφρικανικός "Ηλιος, α. (Α. Κ. Ι.). Γορδίου Δεσμός, α (Α, Φ.). "Υπολας, κ. (Α. Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδὲμία πρότασις δημοσιεύεται, αν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου ως εξῃς: Δια τας πρώτας τρεις προτάσεις έκάστου φύλλον λεπτά 25. Δια τας έπὶ πλέον του αυτό φύλλον, 5 λεπτά ή λ.ξ.ς. — Προτείνονται μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια το έτος τούτο, πρὸς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον δια το έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα ή με ψευδώνυμα κατηρημένα, δεν δημοσιεύονται. — "Ο ένός παραρτήσεως άριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν άνταρτίθωσεν είς τὸν ό προτείνον.]

Μικρά Μυστικά επιτυμοῦν ν' ανταλλάξουν: ή Φλογέρα του Βασιλήα (0) με Σκληρή Σκληριά, Θραυσθεΐσαν Καρδιά, Σβνστό μας Καυδήλι, Μασκώτ, Σανθὴν Μουσμέ. — ή Εὐκλεία του 21 (0) με 25ην Μαρτίου, Γαλανήν Σταυροφόραν, Πάριν.

"Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: "Εοίην του Πραξιτέλους (εις την "Ακροστιχίδα, όταν εύρεθῇ ή ζητούμενη λέξις, ή λύσις θεωρείται ορθή, και δεν περάει αν λείπουν μία ή δύο από τας βοηθητικάς) Ρήγαν Φεραϊον (μᾶ πού να προσέχω και εις αυτά! ως είνε, εις το προσεχές θα δημοσιεύθῃ το Π. Πνεῦμά σου όπως είνε) Κούλιαν Γκ. (βεβαίως εϊμπορείς στείλῃς ό,τι θέλῃς) Φλογέρα του Βασιλήα (έστειλᾷ) "Εγγονον Αὐτοκράτορος (αίτημα, όλ' αυτά τα Π. Π. είνε δημοσιευμένα εις παλαιούς μου τόμους) Ποδητή Κωνσταντινούπολιν (έλῃ φθάραν δεν περάζει) "Ωραϊαν "Αμαζόνα (εύχαριστώ πολύ και δια τας ένεργείας και δι' όσα γράφεις δι' παραγγελία σου έστειλέσθην) Τσακίτην Μεχμέτ (εύμορφα τα λές δι' αυτό το συλλαβητήριον) Εὐάγγελον Γ. Π. (όχι, οι μη συνδρομηταί δεν εϊμπορουν να λάθουν μέρος εις τον Διαγωνισμόν των "Ασκήσεων) Εὐκλείαν του 21 (αφού λοιπόν βλέπῃς τόσον καλά διαθέσεις, μη παύς να ένεργῇς) βεβαίως αν έγγραφον αυτοί θα είνε ξεσπάθωμά σου) Εἶμαι Ζακυνθία (είδες τί καλά! παντού τώρα εις όλην την 'Ελλάδα και εις τα πλησιέστερα μέρη του "Εξωτερικού, το φύλλον μου κυκλοφορεi το Σάββατον στείλῃ μου το ποιηματάκι να το ίδω) Μοῦτσον του "Αβροῦ (νόμισμα όχι! δέχομαι όμως γραμματόσημον οθωμανικόν πρὸς 20 λεπτά το χρῶσι) "Ελληνικόν Σίφος (έστειλα το "Υπερ Πατρίδος) Δόκιμα Κόκκ (έστειλα πώς έπέραςα εις τον Ήυργον;) "Αθάναν

